

Imagomoord

Ik weet het. Angst is een slechte raadgever. Maar eerlijk is eerlijk, de laatste tijd bekruipt mij een bepaalde angst die ik graag met u wil bespreken. Het is de angst dat wij als dakdekkers terug worden geworpen in de tijd. Terug naar de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw. De tijd van cowboys op het dak, koppelbazen aan de macht en ongeschoolden als gebruiksvoorwerp. Kortom, de tijd dat bedrijven het niet zo nauw namen met kwaliteit en veiligheid. De tijd van niet zeuren maar centen beuren.

Bang ben ik dat wat wij als branche de afgelopen 20, 30 jaar aan kwaliteit, veiligheid, vastgoedbeheer en respect hebben opgebouwd binnen *no time* weer wordt afgebroken en in het rioolputje wegspoelt. Bang ben ik dat we als dakdekkerbranche teruggaan naar de steen waar we onderuit waren gekropen. De steen die een schimmige, mistige, slecht georganiseerde bedrijfstak huisvest. En dat we weer bekend gaan staan om ons ongeorganiseerde, zware, vuile werk - dat we laten uitvoeren door ongeletterde, onbekwame rauwdouwers en arbeidsmigranten. Terug naar de tijd van 'als je niets kan, dan kan je altijd nog teren'.

Met het excuus van een slechte economie zien we te pas en te onpas dat er daken worden gemaakt voor bedragen waar een gerenommeerd bedrijf zijn rollen niet voor kan kopen. Daken die afgeleverd worden en van crimineel slechte kwaliteit zijn en waarbij veilig werken al helemaal niet meer ter sprake is gekomen. Zo slecht wordt er geplaatst met, naar ik soms zelf denk, gestolen materialen. Want welke oen van een dakdekker probeert met een zelfklevende onderlaag de affrekfolie weg te branden en deze rol dan ook nog als toplaat aan te brengen? Hierna vrolijk af te rekenen om daarna naar de in het oosten opkomende zon te verdwijnen en zo voor de opdrachtgever nooit meer te traceren te zijn.

Welke opdrachtgevers zetten zulke onkundige prutsers aan het werk? Goedgelovige particulieren, VvE-besturen en

andere onprofessionele opdrachtgevers die alleen de prijs kunnen vergelijken zijn de prooi van deze criminelen die zich als dakdekker uitgeven. Mensen die, als ze voor een stukje elektronica de wereld afstruinen, winkeliers lastig vallen met onnozele vragen en adviezen om daarna op internet de goedkoopste aanbieder op te zoeken. Om vervolgens te klagen dat ze geen service krijgen en er geen winkels meer overblijven in de buurt waar je terecht kan.

Ja, de onwetende, te goeder trouw zijnde opdrachtgevers zijn natuurlijk slachtoffer van dit soort malafide praktijken. Zij zijn hun centen twee keer kwijt. Want misschien tweederde van de noodzakelijke kosten gingen op aan het werk van de prutsers. De rest had het gerenommeerde bedrijf nodig voor het oplossen van het prutswerk.

Met de 'ik weet het beter en het kan altijd goedkoper'-opdrachtgever heb ik geen medelijden. Als je de onderkant van de mogelijkheden blijft opzoeken, weet je dat je zelf ook op je plaat kan gaan. Op zo'n moment moeten ze niet huilen maar accepteren dat ze geschoren worden.

De grootste slachtoffers zijn echter u, ik en alle andere hard werkende, goed opgeleide dakdekkers. Al die collega's die dakdekken in Nederland naar een hoger niveau hebben geduwd, die hard moeten werken om een boterham te kunnen verdienen en nu deze werken missen. Maar wat erger is, is dat ze straks weer jaren moeten opboksen tegen de imagomoord die nu door deze cowboys en semicriminelen wordt gepleegd. ●

